

РЕШЕНИЕ

№ 1302

гр. Пловдив, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ - 2, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Елена З. Калпачка
Руска Ат. Андреева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разглежда докладваното от Руска Ат. Андреева Въззивно гражданско дело № 20235300501870 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба, подадена от А. Г. Б., ЕГН: *****, чрез адв. Д. А. – ПАК, против Решение № 1924 от 03.05.2023 г. постановено по гр. д. № 16380/2022 г. по описа на Районен съд – гр. Пловдив – I гр. състав, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя искове с правно основание чл. 222, ал. 3 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от 12 584,34 лева, представляваща частично плащане на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, както и сумата от 1055,69 лева, представляваща мораторна лихва върху това обезщетение за периода от 13.01.2022 г. до 11.11.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда (11.11.2022 г.) до окончателното □ изплащане, като неоснователни, както и жалбоподателят А. Б. е осъден да заплати сума в размер на 1839,60 лева с ДДС, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срок от легитимирана страна с правен интерес от обжалването и против обжалваем съдебен акт. Същата изхожда от надлежно

упълномощен представител. Съдът намира, че е редовна и допустима.

Въззивникът А. Б. счита първоинстанционното решение за немотивирано, неправилно и незаконосъобразно. Излага довод, че неправилно Пловдивският районен съд е преценил характера на процесните допълнителни трудови възнаграждения като такива без постоянен характер по смисъла на НСОРЗ, респ. като такива, които не следва да се включват в размера на последното получено месечно възнаграждение, служещо като база за изчисляване на размера на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ. Бонусите били изплащани на жалбоподателя реално през целия период на съществуване на трудовоправното отношение с ответника по жалбата всеки календарен месец, което им придавало постоянен характер. Моли съда да отмени обжалваното съдебно решение и вместо него да постанови друго такова, с което да уважи предявените искове.

Постъпил е писмен отговор от въззиваемия „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД. Дружеството счита жалбата за неоснователна. Моли съда да потвърди първоинстанционния акт като правилен и законосъобразен.

Претендира разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят А. Б. чрез процесуалния си представител поддържа въззивната жалба, подчертава, че изплащането на процесните допълнителни възнаграждения ставало редовно и през целия период на съществуване на ТПО, което им придавало постоянен характер. Поддържа претенцията си за разноски съобразно представен списък.

В открито съдебно заседание въззиваемият „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД чрез процесуалния си представител поддържа отговора на въззивната жалба. Моли съда да потвърди първоинстанционното решение. Поддържа претенцията си за разноски съобразно представен списък.

Като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, настоящият съдебен състав намира за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършената служебна проверка съгласно чл. 269 от ГПК, съдът констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Следва да се премине към проверка на правилността на решението.

По делото не се спори, че между страните А. Б. и „ТЕХНОПОЛИС

БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е съществувало правоотношение по трудов договор № 2002 от 13.11.2007 г., което е прекратено 13.01.2022 г. Не е спорно и че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение г-н Б. е придобил право на пенсия за стаж и възраст, както и че към тази дата служителят е полагал труд при дружеството-работодател повече от 10 години.

Страните не спорят и че дружеството-работодател е заплатило на А. Б. 5690,16 лева чрез паричен превод по банкова сметка. Спори се дали така изплатената сума представлява пълния дължим на г-н Б. размер на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ, или следва да се доплати търсената от него сума в размер на 12584,34 лева, ведно с мораторна лихва за посочения в исковата молба период.

В чл. 5.1 от трудов договор № 2002 от 13.11.2007 г. е уговорено, че „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД в качеството на работодател дължи на служителя А. Б. основно трудово възнаграждение в размер на 350 лева на месец. В чл. 5.3 от договора е посочено, че работодателят може по своя инициатива да изплаща допълнително възнаграждение на служителя съгласно постигнатите от него и дружеството резултати. Впоследствие между страните са сключени множество допълнителни споразумения, с които се изменят някои от клаузите на трудовия договор и които са представени по делото. Последното приложимо в отношенията между страните по делото допълнително споразумение е сключено на 30.12.2020 г. От него се установява, че за периода след сключването му, включително и към декември 2021 г. – януари 2022 г. основното възнаграждение на служителя е било в размер на 650 лева, а работодателят се е задължил да му заплаща възнаграждение за индивидуално участие в размер по своя преценка, но не по-малко от 55 лева за пълен работен месец, което включва и допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 0,6 % от основното възнаграждение за всяка година стаж. От заключението по съдебно-счетоводната експертиза, прието по делото, е видно, че това допълнително възнаграждение в размер на 54,60 лева е включено от работодателя в brutната заплата, служеща като база за определяне на размера на процесното обезщетение.

От заключението на вещото лице по допуснатата и приета пред районния съд съдебно счетоводна експертиза се установява, че през

последния пълен отработен от г-н Б. месец (декември 2021 г.) е начислено брутно трудово възнаграждение в размер на 948,56 лева. В тази сума не е включен уговореният в горепосочената договорна клауза бонус за индивидуално участие, който за м. декември 2021 г. възлиза на 0,40 лева. Не са включени и бонусите за: ликвидни стоки, оборот, аксесоари, годишно представяне и премии и награди. Включени са, освен основното възнаграждение, възнаграждения за: прослужено време, извънреден труд, работа в празнични дни и събота и неделя, както и бонус продажби. Безспорен между страните е постоянният характер на последния бонус. Спори се дали останалите бонуси и допълнително възнаграждение за индивидуални резултати представляват допълнителни възнаграждения с постоянен характер. Вещото лице посочва, че спорните бонуси са изплащани всеки месец на служителя. От приложените към експертизата ведомости за заплати се установява, че те всеки месец са били в различен размер.

Спорът по делото се концентрира върху въпроса дали в брутното трудово възнаграждение, послужило за база за определяне на размера на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ, дължимо на А. Б. при прекратяване на трудовото му правоотношение, следва да се включат и горесцитираните бонуси.

Съгласно чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ) в брутната заплата за целите на обезщетенията по чл. 228 от КТ се включват: основната работна заплата за отработеното време; възнаграждението над основната работна заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда; допълнителните трудови възнаграждения, определени с наредбата, с друг нормативен акт, с колективен или с индивидуален трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, които имат постоянен характер. Изрично в наредбата се посочва, че такива допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер са тези за придобита научна степен „доктор“ и „доктор на науките“, както и възнаграждението за стаж и професионален опит – чл. 11 и 12 от НСОРЗ. В случая процесните бонуси не спадат в тези категории. По делото няма данни те да са били определени като възнаграждения с постоянен характер в колективен трудов договор или вътрешен акт на работодателя. Необходимо е да се изследва дали те попадат в рамките на общите критерии съгласно чл. 15, ал. 2 от НСОРЗ – да се изплащат постоянно заедно с полагащото се за

съответния период основно възнаграждение и да са в зависимост единствено от отработеното време. Константна е практиката на ВКС в смисъл, че тези два критерия не са изпълнени по отношение на допълнителни възнаграждения, които се изплащат по преценка на работодателя с цел да стимулират участието в трудовия процес – напр. решение № 847 от 14.01.2011 г., на ВКС, IV г.о., по гр. дело № 1558/2009 г., както и решение № 727 от 06.12.2010 г. на ВКС, III г.о., по гр. дело № 432/2010 г.

Пловдивският окръжен съд намира, че доколкото в трудовия договор и допълнителното споразумение към него изрично се сочи, че заплащането на допълнителни възнаграждения (премии) може да се извършва по инициатива на работодателя с оглед постигнатите от служителя резултати, както и че допълнителното възнаграждение за индивидуално участие се заплаща по преценка на работодателя, не би могло да се приеме, че спорните премии (бонуси) съставляват възнаграждение с постоянен характер съгласно чл. 15, ал. 2 от НСОПЗ. Макар те да отговарят на първия признак по разпоредбата – да са били заплащани постоянно заедно с полагащото се за съответния месец основно възнаграждение, те не отговарят на втория – не са в зависимост единствено от отработеното време. Не могат да се споделят оплакванията на жалбоподателя в противния смисъл. Изричното предвиждане, че заплащането на бонусите зависи от преценката на работодателя, изключва възможността те да бъдат разглеждани и като допълнителни възнаграждения, определени според прилаганите системи за заплащане на труда.

Предвид гореизложеното, процесните суми не следва да се включват в брутното трудово възнаграждение, служещо като база за изчисляване на размера на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ. Неоснователен се явява искът за главницата, следователно същото важи за обективно съединения иск за по чл. 86 от ЗЗД с предмет акцесорното вземане за мораторна лихва върху тази главница. Исковете следва да се отхвърлят.

Поради съвпадение между крайните изводи на въззивния и първоинстанционния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода от делото и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД следва да се присъдят направените

разноски във въззивното производство – 1839,60 лева с ДДС за адвокатски хонорар съгласно представен списък.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1924 от 03.05.2023 г. постановено по гр. д. № 16380/2022 г. по описа на Районен съд – гр. Пловдив – I гр. състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК А. Г. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. *****, да заплати на „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, сумата от 1839,60 лв. /хиляда осемстотин тридесет и девет лева и шестдесет стотинки/ с ДДС, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд при наличие на предпоставките на чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____